Голова ОУН Богдан Червак: «Коновалець принципово відмовлявся від посад в уряді,

ФОТО Росіяни атакували Київ балістикою та крилатими ракетами. 15 загиблих, понад
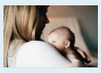
В Україні завдяки неонатальному скринінгу виявили понад тисячу випадків

Спецтема Havas Village

Спадок 1-ї «Тисячовесни»: 30 майбутніх фільмів, на які варто звернути увагу

У 2022-му році точилося багато розмов про те, що займатися культурою (зокрема кіно) не на часі. Їх супроводжувала інституційна недовіра до Держкіно та персонально до тодішньої очільниці агентства Марини Кудерчук, яку призначили на посаду в ручному режимі. Недовіра настільки сильна, що кіноспільнота у 2024-му році закликала витратити бюджет Держкіно на дрони замість фінансування фільмів. Попри те, що ці гроші були критично необхідні для кінопроєктів.

Тривала пауза у запуску нових великих стрічок деякий час не була відчутною. Дофінансовували та випускали фільми, що були запущені ще до повномасштабного вторгнення. Комерційне кіно почало ефективніше працювати з приватними інвесторами та бізнесом і так закривало кошториси. Деякий час навіть вдавалося тримати позитивний баланс на престижних кінофестивалях: присутність українського кіно була вищою порівняно з російським. Але в останні роки це змінилося.

Саме в цей момент і з'являється ініціатива фестивалю-пітчингу «Тисячовесна», яку зі старту зустріли з великою надією та стриманим скепсисом. Програма, ініційована Президентом і переважно профінансована міжнародними донорами (за словами віцепрем'єрки з гуманітарної політики Тетяни Бережної), обіцяла 4 мільярди на культуру. З них — 2,6 мільярди на кіно (для порівняння, в середньому річний бюджет Держкіно складає 600 мільйонів гривень).

Це фінансування не передбачало закриття зобов'язань щодо проєктів, які перемогли на попередніх пітчингах Держкіно, а було спрямовано лише на нові фільми та серіали. Також воно не спиралося на діючі практики Держкіно, що мають 15-річну історію законодавчих змін, чи УКФ, що налічує 9 років грантової активності.

ФОТО: DETECTOR MEDIA

Віцепрем'єр-міністерка з гуманітарної політики — міністерка культури України Тетяна Бережна

Був створений абсолютно новий механізм конкурсу, де виринула одна зі споконвічних проблем кіноіндустрії — конфлікт інтересів. На ці граблі вже наступали на початку 2022-го року: тоді Netflix та Українська кіноакадемія запустили грантову програму, де серед переможців були члени та членкині журі. Головним аргументом за це рішення було те, що лише так конкурсантів оцінюватимуть діючі професіонали з актуальними заслугами.

Цей же аргумент використали й організатори «Тисячовесни» ще на самому старті. Зважаючи на масштаби оцінювання (600+ проєктів, 120 експертів та експерток), він звучав доволі переконливо. Втім, це не застрахувало ініціативу від критики на момент оголошення фінальних результатів: після програшу багатьом учасникам така практика здалася як мінімум дивною, хоча до цього не викликала питань.

Інші покращення вже існуючих велосипедів теж зібрали критику (наприклад, змішування в одному треці оцінювання студентських дебютів, авторського кіно від режисерів з великими фестивалями за плечима і початківцями, масових фільмів та серіалів чи відсутність публічної інформації про бюджет проєкта-претендента і переможця), але треба віддати належне команді Тетяни Бережної — її обіцяли врахувати наступного року.

На тлі цієї критики та суперечок легко втратити головне: проєкти, що стали переможцями. А серед них — чимало гідних. За загальними результатами, цей конкурс можна вважати одним із найкращих пітчингів. Але дізнатися про це доволі важко — обмежена інформація, яку надає «Тисячовесна» про проєкти, лише сприяє «туману війни» та стає поживним середовищем для закидів у недоброчесності експертам та експерткам.

LB.UA розповідає про 30 переможців, 30 найперспективніших повнометражних ігрових та анімаційних стрічок, які точно варті уваги. Серед них — нові роботи Антоніо Лукіча («Люксембург, Люксембург»), Валентина Васяновича («Атлантида»), Павла Острікова («Ти — космос»), Ірини Цілик («Я і Фелікс»), Даніса Тановіча («Оскар» за найкращий міжнародний фільм «Нічия земля») та багатьох інших.

РЕКЛАМА

ПУБЛІКАЦІЇ

ВІКТОРІЯ НАЙДЬОНОВА
Дешевий спам. Що треба знати про російські «Бандеролі», які наслідки влучань та чим їх збивати
Чому Росія почала використовувати ці ракети, які об'єкти вони вражають та чого очікувати в майбутньому, яким чином можна їм протидіяти.

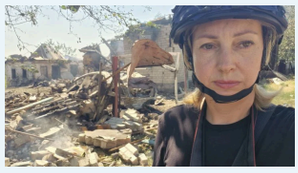
ІРИНА СИТНІК
ФОТО **Я живу там, куди наближається фронт**
Як війна прийшла в Петропавлівку на Дніпропетровщині, змінила ритм і повсякденну географію життя людей, але не позбавила їх надії.

Всі публікації

БЛОГИ

СЕРГІЙ ЖАДАН
Світ
Тиша спиняється, ніби провидиця, серед дерев, мов серед порадниць.

ОЛЕГ РЕПАН
Незалежність: проголосили чи відновили?
Ми не можемо змінити слова, написані 24 серпня 1991 року. Але можемо спитати самі себе: «Як я сприймаю це свято?»

Усі дописи блогів

РЕКЛАМА
CHECK24

Side & Alanya, Türkei
ab 268 € Zum Angebot

Side & Alanya, Türkei
ab 377 € Zum Angebot

Side & Alanya, Türkei
ab 429 € Zum Angebot

Side & Alanya, Türkei
ab 458 € Zum Angebot
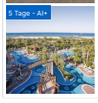
Side & Alanya, Türkei
ab 586 € Zum Angebot

0:00 / 34:52

Алекс Малишенко, кіножурналіст

Додати LB.ua як бажане джерело в Google

Антонівка

реж. Катерина Горностай

«Антонівка» — це перший ігровий фільм Катерини Горностай після «Стоп-Землі». Стрічку розробляють з 2022 року; вона вже встигла отримати підтримку від Європейського фонду Солідарності.

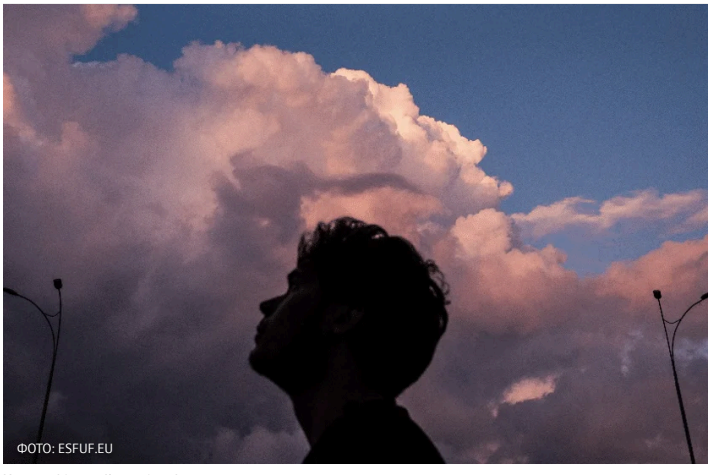
ФОТО: ESFUF.EU

Кадр з фільму 'Антонівка'

РЕКЛАМА

Дізнатися більше

Передплата Друкованих Та Цифрових Газет

Передплата Онлайн-Видань Новин

Новини Києва

«Антонівка» — це світла драма, події якої розгортаються у недалекому майбутньому – післявоєнному часі. Молода пара – Аврора і Дарко – переїжджає до діда Аврори, Антона, в його будинок у селі неподалік від великого міста. Антон пережив інсульт і через поважний вік потребує догляду. Сліпий уже понад п'ятнадцять років, він, однак, зберігає незалежність і вперто тримається за свій побут.

Фільм досліджує тему смертності на різних рівнях: екзистенційний страх фізичного зникнення як себе, так і близької людини, закінчення важливих стосунків, осмислення колосальної колективної травми втрати, спричиненої війною в Україні. Дід Антон стає центром, навколо якого збирається уся родина. А його смерть змушує інших героїв подорослішати і вчить сприймати й приймати свою кінечність. Попри важкість теми, оповідь сповнена світла й гумору, нагадуючи, що м'яка іронія завжди допомагає нам у пошуку відповідей на універсальні питання людського існування.

Вакуум

реж. Єлизавета Сміт

Єлизавета Сміт понад 10 років знімає документалістику, яку відбирали на Берлінале («Школа №3») та в Канни («Мілітантропос»). Паралельно вона працювала над ігровим дебютом «Вакуум», який зародився ще у 2018 році та пройшов низку міжнародних пітчингів та воркшопів.

«Вакуум» розповідає про археологиню Марту, яка повертається в припортове місто свого дитинства, щоб знайти медичні документи для ідентифікації решток батька, зниклого під час бойових дій. Занурюючись у залишений ним світ знахідок, речей, дворових друзів і хлопчика з таким самим кривим вухом, як у неї, Марта дедалі менше вірить, що він помер.

Відбій повітряної тривоги

реж. Крістіна Тинькевич

ФОТО: FACEBOOK/CHRISTINA TYNKEVYCH

«Як там Катя?» Крістіни Тинькевич мав прем'єру на Локарно і став рідкісним українським фільмом, який торкався теми корупції. Нова робота режисерки торкається значно популярнішої теми останніх років — вибору їхати чи залишатися на початку повномасштабної війни. Стрічку днями презентують на кіноринку *Gap-Financing Market* у Венеції, куди потрапило всього два українських проєкти.

РЕКЛАМА

Події проєкту «Відбій повітряної» тривоги відбуваються у Києві, у перші місяці повномасштабної війни. Тіна та Юрій, молода пара, намагаються знайти своє місце в новій реальності й вирішити, що для них означає дім: поїхати в безпечне місце чи залишитися в Україні та допомагати.

Вірський

реж. Катерина Царик

Одним з трендів першої «Тисячовесни» стала низка баойпіків — жанру, який доволі погано розвивався в Україні. Втім, саме бажання перевідкривати відомі українські імена стало загальним запитом часів повномасштабного вторгнення, тому популярність таких подач цілком очікувана.

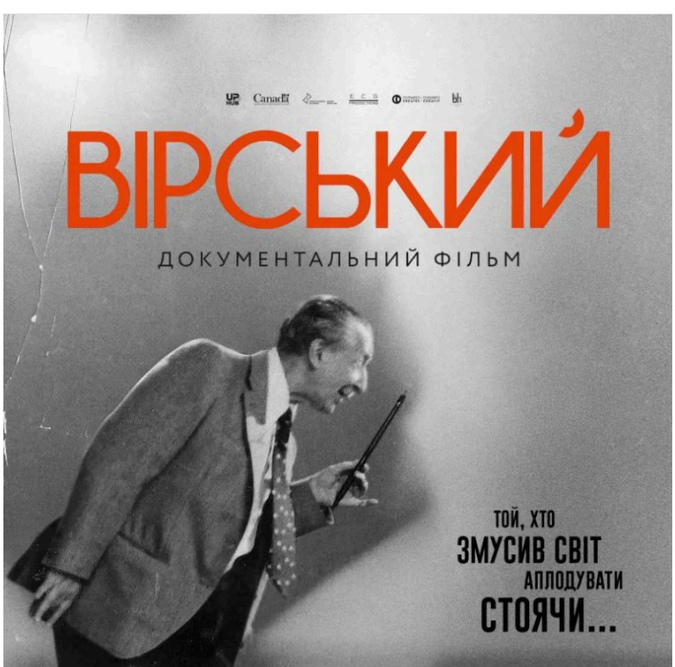

ФОТО: TYKYIV.COM

Катерина Царик узялася розповісти історію хореографа Павла Вірського. Режисерка дебютувала з фентезі «Мавка. Справжній міф», але до того займалася навколомузичними зніманнями — як кліпмейкерка та режисерка масових подій.

За сюжетом, талановитий хореограф Вірський в найстрашніші радянські часи репресій і Другої світової війни зміг створити перший український національний Ансамбль танцю і здобути всесвітнє визнання. Незважаючи на шалений тиск КДБ та цензорів, йому вдалося певною мірою зберегти національну ідентичність та самобутній колорит, котрі вирізнили український танець серед творчості інших республік СРСР. Вірський рано помер, але ансамбль його імені й донині представляє Україну по всьому світу.

Воїн

реж. Марія Кондакова

Марія Кондакова знімала документальне кіно про війну ще до початку повномасштабного вторгнення («Вона та війна», «Друге дихання»). Свою творчість в ігровому кіно вона також прагне розвивати у зв'язці з цією темою. А як співавторку покликала режисерку Еліс Вінокур, чий фільм «Кутюр» з Анджеліною Джоні нещодавно був в українському прокаті.

РЕКЛАМА

«Воїн» – це історія про наслідки війни, побачені очима жінки-військової. Фільм досліджує не лише травму повернення, а й внутрішню силу, здатність до відновлення та пошук нової ідентичності після пережитого досвіду фронту.

Головна героїня Саша — жінка-снайпер, яка після повернення додому прагне віднайти мир та внутрішній спокій, через рятування природи, а саме лісу, посадженого її пращурами. Своїм прикладом вона об'єднує мешканців села, дає спротив ворогам лісу, які займаються нелегальною вирубкою.

Всьо чотко!

реж. Сергій Кулибишев

«Всьо чотко!» — повнометражний ігровий фільм-дебют драматурга («Поліандрія» у театрі Франка) та режисера серіалу «Ховаючи колишню» Сергія Кулибишева. Фільм, заснований на однойменній книжці Сергія Рокецького, вперше в ігровому кіно показує українську рок-сцену 1980-1990х на великому екрані.

«Всьо чотко!» розповідає про фронтмена гурту «Брати Гадюкіни» Сергія Кузьмінського. Через особисту історію становлення одного з символів української контркультури, фільм розмірковує про ціну свободи та формування сучасної української ідентичності.

Дитина війни

реж. Даніс Танович

Даніс Тановіч — боснійський режисер, який зняв оскароносний фільм «Нічия земля» («Золотий глобус» за найкращий фільм іноземною мовою). Його нова робота зосередиться на українській війні з РФ. На головні ролі режисер планує покликати акторок Марію Стопник та Іванну Сахно.

Фільм розкаже про командирку підрозділу БПЛА Яну Руденко. Кожен убитий нею росіянин трохи вгамовує біль, який вона носить у собі від часу загибелі чоловіка та доньки на початку повномасштабного вторгнення. Коли її призначають допомагати слідчому з Міжнародного кримінального суду у справі про викрадення дітей, Яна відмовляється. Вона не хоче залишати фронт, але має підкоритися наказу. Під час розслідування Яна впізнає свою дитину на одному з відео викрадених дітей – відтепер ця справа стає особистою.

Дівчина, що кричить

реж. Антоніо Лукіч

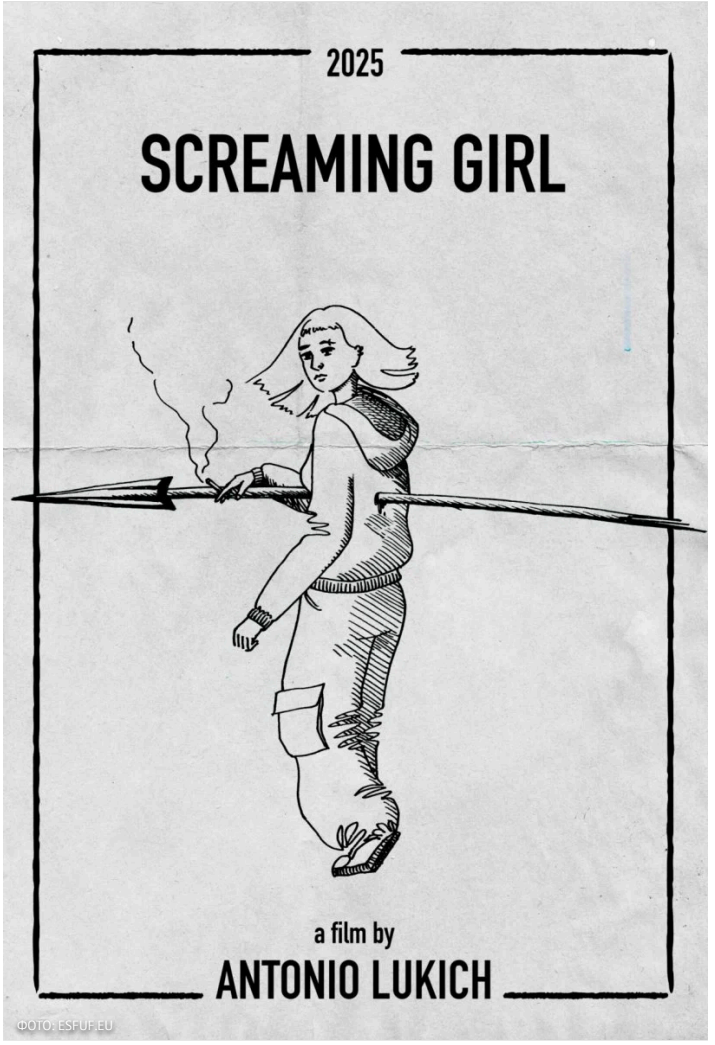

ФОТО: ESFUF.EU

РЕКЛАМА

Антоніо Лукіч уже має свою фан-базу в Україні, і було би дивно, якби його фільм не підтримали. Тим паче, що «Дівчина, що кричить» матиме велике ірландське фінансування і залучить ірландську зірку до виробництва.

За сюжетом, молода дівчина Саша наважується спробувати себе в акторській справі. Але, перебуваючи за кордоном, в Ірландії, вона грає лише епізодичні ролі — жертв, повій та зомбі. Та одного дня моторошний костюм стає частиною її тіла.

За двома зайцями. 90-ті

реж. Аркадій Непиталюк

Аркадій Непиталюк уже давно знайшов свою нішу — іронічне кіно з нотами. Його «Уроки толерантності» та «Припутні» мали певний успіх на межі з культовим, а серіал «Обмежено придатні» виграв «Золоту Дзиґу».

«За двома зайцями» — не сиквел відомого радянського фільму, а сучасне жанрове переосмислення класичного твору Михайла Старицького. Кіно перенесене в контекст українських 1990-х років, із поєднанням національної культурної основи, виразної візуальної стилістики та орієнтацією на широку глядацьку аудиторію. Серед акторів — більшість зірок театру Франка.

Земля Пласка — я Облітав Навколо і Бачив

реж. Максим Наконечний

Фільм «Бачення метелика» Максима Наконечного («Особливий погляд» Канн-2022) був натуралістичною та войовничою драмою про повернення з полону, шрами війни та неможливість пробачити ворогам. Натомість другий фільм Наконечного існує в зовсім іншій площині — це чорна комедія про прихильників теорії змов.

Кадр з фільму «Земля пласка – я літав і бачив це»

Микола, блогер-початківець, вірить, що Земля пласка й просуває ці погляди в численних відео на своєму каналі. Разом із парою друзів він відправляється в майже навколосвітню подорож, яка розкриває секрети, оприявнює таємниці й рушить світогляди. Чи вистачить йому сил вистояти під напором жорстокої реальності й зберегти власну гідність?

Золотий лев на Івана Купала

реж. Дар'я Онищенко

Продюсер та екс-голова Держкіно Пилип Іллєнко багато років опікується пам'яттю батька — Юрія Іллєнка. «Золотий лев на Івана Купала» — ще один його вклад у цю справу. За режисуру у фільмі відповідатиме Дар'я Онищенко («Малевич», «Істальгія»), якій близька тема свободи попри примус.

РЕКЛАМА

1960-ті, радянська Україна. Поки цензори забороняють його фільми один за одним, амбітний молодий режисер Юрій Іллєнко бореться, щоб показати своє поетичне кіно за «залізною завісою». Коли до Києва приїздить відбірник Венеційського фестивалю, аби запросити його стрічку «Вечір на Івана Купала», мрія здається досяжною. Аж поки він не розуміє: має вирішити, як далеко готовий зайти заради права бути почутим.

Кай

реж. Олег Сенцов

Олег Сенцов планував зняти «Кай» одразу після «Носорога», але доля склалася так, що режисер пішов до війська і на деякий час змушений був відкласти проєкт. Та попри армійську службу, він допрацьовував сценарій. До нього долучилася як співавторка Марина Степанська, тож життя фільму не зупинялося.

За жанром «Кай» – це особиста сімейна драма, але сюжет розгортається на трьох рівнях. У центрі — подружня пара, яка переживає кризу у стосунках. Другий фокус — боротьба Кая та Наташі за дитину, молодшого сина Марка, у якого діагностували аутизм. А третій рівень — історія України періоду Майдану та початку російсько-української війни. Поєднання цих тем покликане створити багатовимірний портрет українського суспільства під час драматичних подій історичного перелому.

Магічна гора

реж. Микола Засєєв

Режисерський дебют у повнометражному ігровому кіно Миколи Засєєва, чий фільм «Пасхальний день» влітку виграв кваліфікацію на премію Європейської кіноакадемії. Засєєв працює над «Магічною горою» багато років і, як і деякі інші автори, лише чекав можливості на втілення цієї історії.

Микола Засєєв

У центрі сюжету — дванадцятирічний Кір і його мати Ольга, які шукають розради в карпатському санаторії, очікуючи звісток про батька, що зник безвісти на фронті. Перше кохання Кіра, зустріч із несподіваними наставниками та відкриття болючих істин допомагають їм прожити біль втрати та відновити крихкі стосунки.

Між слів

реж. Тарас Томенко

Нова робота досвідченого режисера Тараса Томенка, відомого за фільмом «Будинок "Слово". Нескінчений роман». Хоча в останні роки Томенко відзначився саме історичними розвідками, на початку кар'єри у нульових він знімав кіно у сучасному сеттингу. Зараз, через багато років, він знов повертається до актуальних тем.

Головний герой фільму, Марк, — 35-річний письменник і ветеран війни. Після особистої втрати він пише роман, який несподівано стає літературною сенсацією. Публічний успіх повертає його в центр уваги, але водночас робить найінтимніше предметом чужих поглядів і запитань. Марк вирушає у промотур, що має благодійну мету, однак кожна зустріч з читачами дедалі гостріше оголює те, від чого він намагався сховатися.

Молочайник

реж. Поліна Бєляєва

РЕКЛАМА

Поліна Бєляєва вчилася на режисурі у Польщі, але декілька її фільмів («Ці кляті півонії», *FUCK THEM ALL*) можна було побачити на українських кінофестивалях. Її творчість сфокусована на феміністичних темах і зачіпає широке соціальне тло.

«Молочайник» — це повнометражний художній фільм про перші місяці російської окупації села на Херсонщині навесні 2022 року, створений на основі п'єси Оксани Гриценко.

У центрі історії — 25-річна фотографка Олеся, яка через патріотичне татуювання змушена ховатися у родинному домі разом із матір'ю, лежачою бабусею та сусідкою. Поки війна дедалі глибше проникає у їхню повсякденність, жінки намагаються зберігати ілюзію нормального життя — вирощують помідори, сваряться через дрібниці, жартують і пліткують.

Поява старшої сестри Олі, яка намагається адаптуватися до нової реальності через постійну дію та ризиковані способи заробітку, загострює давні сімейні конфлікти. Водночас у селі починає поширюватися історія про загадкову силу — Молочайника, якого нібито колись викликали для захисту родини від ворогів. Після низки дивних смертей і подій межа між реальністю, колективним страхом та містикою починає стиратися.

НЕОМ Альбертич

реж. Артем Литвиненко

Найвідоміший проєкт Артема Литвиненка — серіал «Нюхач», який став одним з перших українських проєктів, що потрапили на *Netflix*. Нещодавній амбітний дебют «На драйві», попри скромні прокатні результати, все ж став подією — як не дивно, за понад 30 років Незалежності до Литвиненка ніхто не брався за кіно про перегони.

Нова історія Литвиненка заходить на територію сімейного сай-фаю. НЕОМ Альбертич — це історія про десятирічного хлопчика, який випадково оживляє свідомість свого померлого діда, токсичного академіка, чий розум був перенесений у стару ЕОМ. Їхня спільна втеча на хакатон з розмінування змушує родину вирушити в погоню, що остаточно руйнує фасад «ідеальної» сім'ї та дає шанс зібрати її наново.

Нижній Горизонт

реж. Жанна Озірна

кадр з проєкту 'Нижній Горизонт'

Ще один довгоочікуваний проєкт. «Нижній горизонт» розробляли ще до повномасштабного вторгнення; проєкт навіть виграв пітчинг Держкіно. Тоді це мав бути повнометражний дебют Жанни Озірної, але зірки склалися так, що натомість вона дебютувала «Медовим місяцем». Повернення до «Нижнього горизонту» зараз означає вже оновлений та доросліший проєкт.

За сюжетом, антропологиня повертається до рідного індустріального міста досліджувати декомунізацію пам'яті. Вона виявляє, що місто збудоване на навмисному забутті — і її власний батько серед забутих. Шукати істину за десятками версій напівправд виявляється не так боляче, як знайти і примиритись з нею.

Нова історія

реж. Валентин Васянович

Ім'я Валентина Васяновича добре відомо тим, хто стежить за українським авторським кіно. «Атлантида» Васяновича виграла конкурс «Горизонти» Венеційського кінофестивалю, а його «Відблиск» став першим за 30+ років українським фільмом в основному конкурсі Венеції.

Валентин Васянович за роботою

Останнім часом Васянович усе більше знімає про теми, що торкаються його особисто чи його родини. Той самий вектор стосується і «Нової історії».

Це психологічна драма про шістнадцятирічну Єву, яка повертається з австрійської евакуації до Києва. Фільм досліджує дорослішання воєнного покоління, підліткову контркультуру, волонтерство та болісне руйнування дитячої романтики.

Одеський виноград

реж. Тоня Ноябрьова

Режисерка Тоня Ноябрьова вже має за плечима два повнометражні фільми («Герой мого часу» і «Ти мене любиш?» з програми Берлінале-2023). Її міцний зв'язок з Одесою не секрет ні для кого з її оточення, але попри це вона досі ніколи не знімала кіно про це місто. «Одеський виноград» виправить цю ситуацію.

За сюжетом, після смерті дружини Григорій кличе дітей та онуків в родинний будинок біля
и три покоління одеської родини вперто роблять виноградну наливку «за
рецептом», яку ніхто не п'є, сперечаються, навіщо зберігати соковижималку з
юку, і чи не час нарешті продати цей старий будинок, що розвалюється, вони
но проводять найважливіше літо разом — і згадують, що таке бути справжньою

Про використання cookies

Продовжуючи переглядати LB.ua ви підтверджуєте, що ознайомилися з Правилами користування сайтом та погоджуєтеся на використання файлів cookies

Про файли cookies

ПОГОДЖУЮСЬ

Один день

реж. Олесь Санін та Оксана Бондаренко

Фільм за участі полку «Азов», присвячений обороні «Азовсталі». За режисуру відповідають Оксана Бондаренко, яка вже працювала з «Азовом» над виставою «Одіссея. Меотида» та Олесь Санін («Довбуш») — наразі найкращий режисер епічного кіно в Україні.

Проєкт базується на реальних подіях та свідченнях оборонців Маріуполя. Це камерний повнометражний ігровий фільм, події якого розгортаються протягом одного з останніх днів оборони «Азовсталі», у замкненому просторі підземних бункерів та коротких бойових виходів на поверхню. Фільм досліджує стан людей, замкнених між життям і смертю, які по-різному переживають рішення про вихід у полон: через спротив, прийняття або страх.

Через переплетені історії досвідченого розвідника Роя, пораненого снайпера Тонні та новоприбулого бійця Кріта фільм показує колективну самотність групи військових, для яких війна перестає бути боєм і стає внутрішнім очікуванням. Це фільм про момент, коли життя стає важчим вибором, ніж смерть, та про переосмислення військової честі в обставинах, де великі міжнародні інституції, правові механізми та гуманістичні декларації виявляються безсилими перед реальним злом.

Периметр

реж. Олександр Корешков

ФОТО: DETECTOR.MEDIA

«Периметр» — це підліткова *3D*-анімація стилізована під *2D* (як у «Спайдерменах») від коміксиста та аніматора Олександра Корешкова. Корешков почав працювати над проєктом ще до повномасштабного вторгнення, але відтоді історія про зомбованих мутантів зі сходу стала лише актуальнішою. Зокрема, і для самого режисера, який нині служить у війську.

Фільм розповідає про прикордонне містечко, що живе під захистом гігантської стіни — Периметра. Коли захист руйнується через прорив мутантів і токсичного газу, починається екстрена евакуація. У центрі подій опиняються четверо школярів, які знаходять у покинутому ангарі старого навчального робота без зброї. Залишившись сам на сам із небезпекою, вони вирішують діяти самостійно, щоб виграти час і допомогти військовим тримати оборону.

Подорож Майка Йогансена, його друзів, ворогів і прекрасної Альчести Слобожанською Швейцарією

реж. Мирон Латик

Мирон Латик – адепт жанрового кіно і досі намагався працювати саме у цій ніші («Королі репу»). Утім, «Подорож Майка Йогансена» вибивається з його звичних зацікавлень й обіцяє стати авторським фільмом, де переплелися твори «Подорож ученого доктора Леонардо і його майбутньої коханки прекрасної Альчести у Слобожанську Швайцарію», «Диспут про "Зелену кобилу"» і реальна історія письменника доби Розстріляного відродження Майка Йогансена.

За сюжетом, заарештованого радянською владою письменника Майка Йогансена звинувачують у підготовці терористичного акту. Він має переконати комісара НКВС, що його література не містить контрреволюційних ідей. Але під час допитів стає очевидним справжнє ставлення Йогансена до радянської влади — метафори й образи, закладені у його текстах, сповнені презирства до СРСР. Тепер письменника можуть стратити через дії його героїв. На межі реальності та вигадки Йогансен опиняється у світі, де персонажі здатні впливати на долю автора, а література стає зброєю проти тоталітарної системи. Чи можуть вигадані герої врятувати того, хто їх створив? Чи здатні вони змінювати реальний хід історії? Чи зможе тираноборець Дон Хосе Перейра допомогти своєму творцеві, чи навпаки — наблизить його загибель? І чи стане нарешті прекрасна Альчеста коханкою доктора Леонардо, адже тоді, як ми знаємо, ця історія має закінчитися?

Сільвер Блюз

реж. Родріго Арієш

Родріго Арієш

«Сільвер Блюз» — це українська міноритарна копродукція, яку створює португальський режисер Родріго Арієш. Фільм залучає у виробництво декілька країн; серед них буде Фінляндія, яку представляє культовий Акі Каурісмякі.

Історія у фільмі базується на творах Гонсалу Таваріша. Під час війни дорослий Микола перевозить тіло матері Олени через зруйновану Україну, щоб поховати в Карпатах згідно з останньою волею. Виснажлива подорож крізь блокпости й спустошені міста поступово стирає межу між реальністю та спогадами про його дитинство в еміграції у Португалії 1990-х, де він потрапляє під вплив загадкової Графині, одержимої фотографією та пам'яттю. Це поетична драма з елементами магічного реалізму про втрату дому, тягар історії та пошук власної ідентичності серед руїн війни й пам'яті.

Стан

реж. Нікон Романенко

Нікон Романенко добре відомий у кінобульбашці як режисер монтажу робіт Катерини Горностай та самобутній режисер авторських коротких метрів (*Leopolis Night*). Його дебют – серед фільмів, що мали зняти ще до повномасштабного вторгнення, але через низку обставин вони стояли на паузі та отримали нове життя лише після «Тисячовесни».

Історія двох молодих акторів, чиє кохання проходить шлях від пристрасті до болісного розриву на тлі війни, спільних творчих амбіцій і світу, де межа між театром та реальністю поступово розмивається.

Таймз Нью Роман

реж. Філіп Сотниченко

«Таймз Нью Роман» — ідейне продовження фільму «Ля Палісіада» Філіпа Сотниченка, що в естетиці *miniDV*та у жанрі пострадянського неонуару розповідав про останнє розслідування напередодні відміни смертної кари. Та ж «Ля Палісіада» допомогла залучити до проєкту європейських копродюсерів.

Кадр із майбутнього фільму 'Times New Roman'

Нова історія розкаже про Романа — українського митця з Києва. Він переживає кризу середнього віку та бореться з алкогольною залежністю на тлі повномасштабної війни. Роман та його вагітна дружина Катерина разом намагаються продати квартиру батьків, але угода зривається. Роман веде подвійне життя, підтримує стосунки з коханкою і водночас працює над мистецьким проєктом, що відтворює вбивства українських політичних діячів ХХ століття в Парижі, Мюнхені та Роттердамі. Цей перформанс, сповнений повторюваної смерті, стає спробою переосмислити історичну травму, особисту відповідальність і власне місце у світі. Між втечею і поверненням, між ілюзією вибору та реальністю війни Роман намагається заново знайти себе.

Трагедія

реж. Павло Остріков

«Ти — космос» Павло Остріков робив 10 років. Як він жартував на пітчингу, новий проєкт хотів би зробити швидше. «Трагедія» теж йде у фантастику, але зовсім трошки — це перефразований міф про «Орфея та Евридику», що поєднає трагікомедію з мюзиклом та говоритиме про втрату.

ФОТО: СУСПІЛЬНЕ ІВАНО-ФРАНКІВСЬК/НАЗАР ВІНТОНЮК

Павло Остріков.=

За сюжетом, після несподіваного повернення давньогрецьких богів на Землю, професор філософського факультету Юрій Волошин та його студент Коля намагаються знайти царство мертвих, щоб повернути своїх близьких з потойбіччя.

Три сестри і мій робот

реж. Чорней Ліджія

Романтичний сай фай від румунської режисерки, яка залучила у команду проєкту Марка Фолиньо — виконавчого продюсера оскароносного «Король говорить!».

Фільм «Три сестри і мій робот» досліджує перетин технологій і людських взаємин. Історія розповідає про Марію, блискучу дослідницю штучного інтелекту, яка привозить гуманоїдного робота Адама на сімейну зустріч у Ніцці. Поява Адама провокує низку емоційних та етичних конфліктів між членами родини Марії та її новим коханням — Юко. Оповідь заглиблюється у складність взаємодії між людьми та роботами, етичні наслідки розвитку штучного інтелекту, а також у пошук ідентичності та зв'язку у світі, що стає дедалі більш технологічним.

Червона зона

реж. Ірина Цілик

Ірина Цілик має в активі документальний фільм («Земля блакитна, ніби апельсин») та ігрове кіно («Я і Фелікс»). Її новий проєкт — доросла анімація. Цілик почала роботу над нею декілька років тому і за цей час залучила до команди володарку «Золотої пальмової гілки» за найкращий короткометражний фільм Флору Анну Буду, яка розробила персонажів та персонажок, а також велику міжнародну команду копродюсерів.

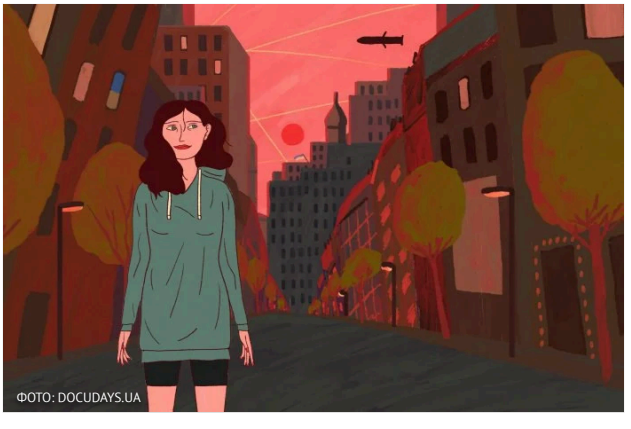
ФОТО: DOCUDAYS.UA

«Червона зона» — це сучасна авторська анімація, заснована на документальному матеріалі. Фільм досліджує досвід українських жінок під час війни, життя родин військовослужбовців та глибинні трансформації, які докорінно змінюють українське суспільство.

Чому Боря не знав горя?

реж. Євген Тунік

Євген Тунік відомий як шоуранер «Перших ластівок», але загалом його ім'я асоціюють з якісними телевізійними проєктами. Вперше Тунік пробує себе у кіно й обирає підліткову історію родом з нульових, яка має автобіографічний відтінок.

«Чому Боря не знав горя?» — повнометражний ігровий фільм для підліткової та молодіжної аудиторії, що поєднує драму дорослішання, пригодницьку історію, комедію та соціальну тему першого великого вибору у житті підлітка. Основна історія фільму розгортається влітку 2004 року і подається через досвід п'ятнадцятирічного Борі Кулинича з Миргорода, який мріє стати чесним журналістом. Це літо першого кохання і перших мобільних телефонів, шкільних дискотек і міських легенд, мрій про майбутнє та болючий досвід булінгу. Літо героя починається як яскрава підліткова пригода, але поступово ця тепла реальність тріскається: Миргород задихається від смороду річки Хорол, а Боря разом із другом береться за справжнє журналістське розслідування, яке приводить до страшного відкриття: за корупційною схемою в місті стоїть батько Борі. Так літо, яке мало стати найщасливішим, стає першим серйозним вибором: сказати правду чи триматися за ілюзію батьківської любові. Друга часова площина — сучасність 2025 року — займає значно меншу частину екранного часу і працює як додатковий драматичний шар. Дорослий Борис, уже зневірений журналіст, вирушає у подорож через Карпати, яка повертає його до літа 2004-го і показує, як підлітковий вибір може відлунювати через усе життя.

Проєкт поєднує авторське висловлювання з потенціалом широкого глядацького і комерційного успіху (особистий досвід автора, локальна українська історія, впізнавана атмосфера 2000-х) та з жанрово доступною, емоційною та візуально яскравою історією для молодої аудиторії. Це український підлітковий фільм про дорослішання хлопця і країни: Боря переживає перші надії, ілюзії та вибір саме тоді, коли незалежна Україна стоїть на порозі Помаранчевої революції.

Щасливі дні

реж. Владлен Одуденко

Владлен Одуденко — один з найкращих українських художників-постановників. Останні роки він пробував себе в режисурі ігрового кіно («Жива»), але ці фільми виглядали більше як вправи, ніж серйозне кіно.

«Щасливі дні» звертаються до особистої історії Одуденка, з якою він стикнувся під час повномасштабного вторгнення. Втілити її він планує сам (у головній ролі) разом зі Станіславом Бакланом у ролі батька.

За сюжетом, через війну Влад втрачає роботу й сім'ю, але зближується з хворими батьками. Попри побутові конфлікти й важкий догляд, останні місяці життя батька стають часом найтеплішого єднання героїв.

ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ
Надуваючи бульбашку: що не так з «Тисячовесною»

Цей текст створено за сприяння рекламно-комунікаційної групи **Havas Village**.

Вчора, 10:30
Надуваючи бульбашку: що не так з «Тисячовесною»

26 серпня, 09:00
Палімпсести пам'яті: гайд 17-м Одеським міжнародним кінофестивалем

25 серпня, 12:19
«Ти – космос», «Останній Прометей Донбасу», «Militantropos»: у Лондоні відбудеться Ukrainian Film Festival

Алекс Малишенко, кіножурналіст

КІНО | УКРАЇНСЬКЕ КІНО | HAVAS VILLAGE

РЕКЛАМА

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

У Тернополі у траншеї загинули двоє людей: що сталося

З України видворили п'ятьох іноземців

Трампа порівняли з Гітлером: Міносвіти США знову оскандалилося

ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ

Вчора, 11:36
Видавництво BOOKCHEF попередило про фейковий сайт-двійник

Вчора, 11:30
ІГОР КРОМФ
Доллі Партон: остання королева кантрі

Вчора, 10:30
ДМИТРО ДЕСЯТЕРИК
Надуваючи бульбашку: що не так з «Тисячовесною»

Вчора, 10:18
У Львові відбулася прем'єра моновистави «Танго капелана»

26 серпня, 16:00
В ізраїльському видавництві вийде антологія сучасної української поезії

26 серпня, 10:58
Посольство України у США закликає скасувати американські гастролі пропутінського скрипаля Вадима Рєпіна

26 серпня, 10:37
На літературну премію "Воля" видавці номінували 106 книжок, - Мінкультури

26 серпня, 09:00
ІГОР КРОМФ
Палімпсести пам'яті: гайд 17-м Одеським міжнародним кінофестивалем

26 серпня, 03:38
У США померла "королева кантрі" Доллі Партон

25 серпня, 17:57
На Гельсінському фестивалі коміксів говоритимуть про комікси, присвячені війні в Україні

Про нас **Реклама на сайті** **Івенти** **Редакція** **Політики і стандарти** **Угода конфіденційності**

У разі повного чи часткового відтворення матеріалів пряме гіперпосилання на LB.ua обов'язкове! Передрук, копіювання, відтворення або інше використання матеріалів, що містять посилання на агентство "Українські Новини" й "Українська Фото Група", заборонено.

Матеріали, які розміщуються на сайті з позначкою "Реклама" / "Новини компаній" / "Пресреліз" / "Promoted", є рекламними та публікуються на правах реклами. Редакція може не поділяти погляди, які в них представлені. Матеріали з плашкою СПЕЦПРОЄКТ є рекламними, проте редакція бере участь у підготовці цього контенту і поділяє думки, висловлені у цих матеріалах.

Редакція не несе відповідальності за факти та оціночні судження, оприлюднені у рекламних матеріалах. Згідно з українським законодавством, відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

Суб'єкт у сфері онлайн-медіа; ідентифікатор медіа - R40-05097

РЕКЛАМА

Про використання cookies

Продовжуючи переглядати LB.ua ви підтверджуєте, що ознайомилися з Правилами користування сайтом та погоджуєтеся на використання файлів cookies

Про файли cookies